

opusdei.org

Sveti Josemaría i Gospa Fatimska

Sveti Josemaría prvi je hodočasnik u Fatimu uzdignut na čast oltara. Priča o tome kako je Fatima utjecala na njegov život i život sv. Ivana Pavla II.

3.07.2017.

Djelić povijesti

Lucija, najstarija od Fatimskih vidjelaca, imala je samo 10 godina kada im se Gospa prvi puta ukazala 13. svibnja 1917. Njezina sestrična i

bratić Jacinta i Francisco imali su sedam i osam godina. Tom ukazanju prethodilo je još jedno ranije. Anđeo im se triput ukazao 1916. g. u mjestu zvanom Loca do Cabeco, predstavljajući se prvo kao Anđeo mira, a zatim i kao Anđelo Portugala.

Prisutnost Anđela ostavio je dubok dojam na djecu. Prvog puta Anđeo je kleknuo, te naginjući se i dodirujući čelom tlo, triput ponovio: *Moj Bože, vjerujem, štujem te, ufam se i ljubim te! Tražim oprost za one koji ne vjeruju, ne štuju, ne ufaju se i ne ljube te.*

Sestra Lucija je rekla da *nitko nije pomišljao govoriti o ovom ukazanju, niti podjećati druge da ga čuvaju u tajnosti. Šutnja se nametnula sama od sebe. Bila je to toliko intimna milost da nije bilo lako reći i jednu riječ o njoj.* Od tada, kada su god to mogli činiti bez da ih drugi vide, djeca bi

ponavljala molitvu točno onako kako su vidjeli Anđela da to čini.

Godina 1917. bila je posebna. Europa je bila zahvaćena ratom. U nedjelju, 13. svibnja, u skrivenom kutku Serra do Aire u središtu Portuala, troje djece izvodilo je svoja stada na ispašu nakon što su prisustvovala sv. misi. Išli su prema poljima Cova de Iria, vodeći svoja stada prema višim područjima posjeda na vrhu brda. Tamo, ne gubeći ovce iz vida, počeli su se igrati jedne od svojih najdražih igara, pretvarati se da nešto grade. Ovoga puta namjeravali su izraditi mali zid oko prekrasnog grma bijelog vrijesa kojeg bi njihovi roditelji znali upotrebljavati za izradu metli. Bilo je podne. Odjednom su vidjeli prekrasnu ženu, sjajnije od sunca kako stoji iznad krošnje omanjeg hrasta, okružena sjajnom aureolom svjetlosti...

„Gospo, odakle dolaziš?“

Dolazim s neba.

I tako je započeo prvi razgovor između Gospe i Lucije.

U razdoblju između svibnja i listopada Gospa se ukazala šest puta. Zatražila je od njih da svakodnevno mole krunicu i čine pokoru. Ovaj posljednji zahtjev ostavio je na djecu takav dojam da su tražili načine za činiti pokoru i koristiti sve male žrtve na koje su nailazili.

U svom trećem ukazanju, 13. lipnja, Gospa je zatražila da se Rusiju posveti njezinom Bezgrješnom srcu (djeca nisu razumjela značenje riječi „Rusija“) i za Pričest zadovoljštine prvim subotama. *Ako se ovo ne učini, Rusija će nastaviti širiti svoje zablude po cijelom svijetu ... razne nacije bit će uništene. Portugal će trajno sačuvati vjeru.* U istom ukazanju Gospa im je također rekla: *Kada molite krunicu, recite nakon svakog otajstva: O moj Isuse, oprosti nam naše grijeh,*

sačuvaj nas od paklenoga ognja, i dovedi u Raj sve duše, osobito one koje su najpotrebnije tvoga milosrđa.

Tijekom posljednjeg ukazanja, 13. listopada, Gospa im je rekla:

Ja sam Gospa krunice, i tražim da se ovdje izgradi kapela meni u čast.

Šesti put je zatražila da nastave svakodnevno moliti krunicu.

Prva kapelica koja je bila izgrađena nedugo zatim je i uništena od strane anarhista koji su zapalili i stablo na kojem je Gospa stajala. Sadašnja Capelinha s Gospinim kipom nalazi se na mjestu na kojem je stablo pronađeno.

Kao što je Marija prorekla, ukazanje 13. listopada bilo je popraćeno „čudom sunca“ kojem je svjedočilo 70 000 ljudi koji su otišli u Cova de Iria. Slijedeći dan detaljna svjedočanstva objavljena su u tisku.

13. je bio dan obilnih kiša. *Odjednom je kiša prestala i crni oblaci koji su bili prisutni od jutra su se raspršili. Sunce se pojavilo u zenitu poput srebrnog diska koje je zasljepljivalo oči. Oko diska bila je vidljiva briljantna kruna. Odjednom je sunce počelo drhtati i „plesati“ iznenadnim pokretima i konačno vrtjeti se poput plamtećeg kotača, bacajući u svim smjerovima zrake svjetla neprekidno mijenjajućih boja.*

Tog istog mjeseca boljševička revolucija započela je u Rusiji.

Fatimska kapela, bazilika sv. Eugena u Rimu

Stoljećima stara pobožnost i univerzalna poruka

Pobožnost prema Gospi bila je stvarnost u Portugalu tijekom mnogih stoljeća. Od kraja 10. stoljeća područje između rijeka Douro i

Vougo zvano je *zemljom svete Marije*, imenom koje je poslije dano cijelom Portugalu. Od davnih vremena, mnoge titule davane su Gospi.

13. kolovoza 1385., policajac Don Nuno Alvares Pereira (kasnije blaženi Nuno od svete Marije) svečano je zazvao Marijinu zaštitu za područje oko Fatime, i od tada je ono bilo pod posebnom Gospinom brigom. I od 13. svibnja 1917. ovo mjesto bilo je nerazrješivo povezano s Gospom od krunice kao mjesto molitve i pokore.

Fatimska poruka sadrži univerzalni zahtjev naše vjere: potrebu činjenja zadovoljštine našem Gospodinu za sve počinjene grijeha, činjenja pokore, moljenja krunice, širenja pobožnosti Bezgrješnom srcu Marijinom i čestog moljenja za Papu.

Ona također sadrži i neka posebne
Gospine objave:

- *-Rat će brzo doći kraju, ali ako ljudi ne prestanu vrijeđati Boga, još gori rat započet će tijekom pontifikata Pia XI.*
- *-Doći ću tražiti posvećenje Rusije mome Bezgrješnom srcu i Pričest zadovoljštine prvim subotama*
- *-Dobri ljudi bit će mučenici i Sveti Otac će morati mnogo trpjeti; nekoliko nacija bit će uništeno.*

Troje djece imali su i viđenje pakla: *Gospa nam je pokazala veliko vatreno more za koje se činilo da je ispod zemlje. Uronjeni u ovo more bili su demoni i duše u ljudskom obliku, poput prozirnih gorućih žeravica, sasvim pocrnjene ili ispolirane bronce, plutajući naokolo u tom požaru, čas izbacivani u zrak plamenovima koji su izbijali iz sebe samih s velikim*

oblacima dima, a čaš razbacivani na sve strane poput iskri u golemim požarima, bez težine ili ravnoteže, uz vriskove i jecaje patnje i očaja, koju su nas prestravili i učinili da zadrhtimo od straha. Demone se moglo razlikovati po njihovoj užasavajućoj i odvratnoj sličnosti sa strašnim i nepoznatim životinjama, crnim i prozirnim poput gorećeg ugljena.

Gospina ukazanja dovela su do povećanja pučke pobožnosti prema Mariji. Između svibnja i listopada, mnogobrojna mnoštva bi se slijevala prema Cova de Iria. Ceste bi bile pune hodočasnika, ne samo iz svih krajeva Portugala, već i cijeloga svijeta.

Jacinta i Francisco, kako je Gospa i prorekla, su otišli u nebo nedugo nakon ukazanja. Lucija, ispunjavajući izravnu Gospinu želju, naučila je čitati i pisati, te je 1926. g. pristupila Institutu sestara sv.

Doroteje u Oportu. Kasnije će se pridružiti karmelićanima u Coimbri.

Kao što je Gospa i predvidjela, Drugi svjetski rat bio je još nasilniji od Prvoga. Portugal, kroz Marijin poseban zagovor, nije bio izravno uključen u sukobe. 31. listopada 1942. papa Pio XII posvetio je svijet Bezgrješnom srcu Marijinom.

Sveti Josemaría u Fatimi

Godine 1945. g., kada je završio rat, sv. Josemaría je po prvi puta susreo Luciu u Tuyu.

Sestro Lucija, rekao joj je; ako ti, koja si toliko milosti primila od Boga, i ja, koji sam također primio toliko milosti od Boga, ne budemo vjerni, koja katastrofa! Možda ne odemo u nebo!

I ja sam također često razmišljala o tome, bio je vidjeličin ponizan odgovor.

sv. Josemaria u posjeti majci Jacinte i Francisca (6. veljače 1945.)

Godine 1945. osnivač Opusa Dei dvaput je posjetio Portugal, u lipnju i rujnu. 5. veljače 1946., točno godinu dana poslije njegovog prvog posjeta, prvi vjernici Opusa Dei stigli su u Coimbru gdje su postavili prvo svetohranište Djela u toj zemlji. Sv. Josemaría vratio se u Portugal u listopadu 1948. Nakon nekoliko dana provedenih u Coimbri, 15. je krenuo prema Fatimi kako bi se pomolio u kapeli Capelinha. Ponovno se vratio u ožujku 1949.

Godine 1951. usred ozbiljnih poteškoća za apostolski rad Opusa Dei, sv. Josemaría posjetio je nekoliko marijanskih svetišta. U siječnju je otišao u Fatimu i tamo se ponovno vratio u listopadu, poslije prvog Općeg kongresa Djela. U Capelinhi, 10. listopada, obnovio je posvetu Presvetom srcu Marijinom koju je

učinio u Loretu, 15. kolovoza te godine. Od tu je poslao razglednicu svojim sinovima i kćerima s molitvom *Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum!*, što je već nekoliko mjeseci ponavljao. Kao i uvijek kada je išao u Portugal, posjetio je sestru Luciju u karmelićanskom samostanu u Coimbri.

Dana 9. svibnja 1967., malo prije nego što je papa Pavao VI hodočastio u Fatimu na obilježavanje pedesete godišnjice ukazanja, sv. Josemaría otišao je pomoliti se Gospi. Tamo ga je dojmilo vidjeti pokorničke čine tolikih skupina ljudi koji su šetali cestom po kiši na svome putu prema Cova de Iria. Nakon povratka primjetio je:

Ova zemlja se obnavlja u vjeri u Isusa i njegovu Presvetu Majku. Duboko me je dojmilo vidjeti tolika mnoštva uz puteve; muškarce, žene i djecu, kako idu cestama prema Fatimi, čineći

pokoru. Podigao sam svoje ruke za blagosloviti ih i rekao: neka vas blagoslovi Bog zbog ljubavi koju imate prema njegovoj Majci. [1]

U jesen 1968. i u proljeće 1969., sv. Josemaría posjetio je nekoliko marijanskih svetišta u Italiji, Španjolskoj, Francuskoj i Švicarskoj. Dana 14. travnja 1970. još jednom je posjetio Fatimu. Nekoliko godina kasnije, prisjećajući se te zgrade rekao je:

Često idem u Fatimu i druge marijanska svetišta u Europi i Americi, jer doživljavam radost ljubljenja Svete Marije i ove zemlje Svete Marije koja je Portugal. Najbolji kompliment kojeg sam ikad primio dao mi je jedan od mojih portugalskih sinova nakon što me vidio kako molim krunicu u Fatimi. U pismu mi je rekao: Oče, veoma me obradovalo vidjeti vas kako molite krunicu jer ste ljubili medaljice baš kao i stare gospođe,

one divne bakice, pune pobožnosti, nadnaravnog pogleda, koje znaju da ovaj život nije toliko ni važan, i koje s ljubavlju iščekuju onaj idući.[2]

U Portugalu u studenom 1972., tijekom njegovog katehetskog putovanja po Iberijskom poluotoku, na jednom od susreta postavljeno mu je slijedeće pitanje:

„Oče, smijem li postaviti jedno pomalo drsko pitanje? Koju molitvu Otac u posljednje vrijeme češće ponavlja?“

Drugi ne će saznati jer nisu toliko drski. Vidi, kćeri moja, mnogo puta svakoga dana kažem Gospi različitim tonovima (katkada tražeći pomoć, drugi puta zahvaljujući, ali uvijek s ljubavlju): Majko, moja Majko! To kažem Gospi Fatimskoj.

Drugog studenog 1972., praćen stotinama ljudi sjedinjenih u ovoj molitvi, sv. Josemaría je s dubokom

pobožnošću molio krunicu u Fatimi. Bio je to posljednji put da je bio prisutan na mjestu ukazanja.

Blaženi Alvaro i Gospa Fatimska

Dana 13. svibnja 1979., tijekom druženja u Rimu, blaženi Alvaro je primjetio:

Naš Osnivač je mnogo puta prolazio kroz Portugal i uvijek se potrudio otići u Fatimu čak i ako mu to nije bilo usput. Kada je bio mlađi i češće putovao noću (kasnije je prestao to činiti i također zabranio svojoj djeci da to čine kako bi se izbjegle nesreće), ponekad bi u Fatimu stigli oko ponoći. I tamo, blizu „Capelinhe“ klekli bi i izmolili Preces. [3]

A 1985. g., kada je don Alvaro bio u Fatimi, rekao je:

Fatima je blago za cijelu Crkvu. Nije luksuzna, jer je sve učinjeno s mnogo dostojanstva i bez razmetanja. Ali jest blago. Ovdje srca i duše postaju nježnijima; ovdje se može osjetiti prisutnost Crkve, može se osjetiti prisutnost Blažene Djevice. To je nešto što je nemoguće objasniti, ali ovdje shvatite da je Gospin zagovor veoma učinkovit.[4]

sv. Josemaria i blaženi Alvaro se mole u Fatimi s ostalim vjernicima Prelature

Pad Berlinskoga zida

Dana 13. svibnja 1981., papa Ivan Pavao II pretrpio je težak napad na Trgu svetoga Petra. Točno godinu dana poslije, Sveti Otac otputovao je u Portugal zahvaliti Gospi za njezinu zaštitu, te obnoviti posvetu svijeta Bezgrješnom Srcu Marijinom.

Ovaj svijet ljudi i naroda i ja danas imam pred očima, dok obnavljam predanje i posvećenje izvršeno od strane mog Prethodnika na Petrovoj stolici: svijet drugog tisućljeća koje se bliži kraju, moderni svijet, naš svijet danas! [5]

U nedjelju 15. ožujka 1984., nedugo prije zaključenja Jubilarne godine Otkupljenja, Ivan Pavao II odlučio je ponovno obnoviti posvetu svijeta Bezgrješnom Srcu Marijinom.

Uz posvetu svijeta Mariji, Jubilej obitelji također se održavao na Trgu svetoga Petra. Papa je slavio misu kojoj je predsjedao lik Gospe Fatimske s lijeve strane oltara. Sveti Otac dao je svetištu u Fatimi metak kojeg su liječnici uklonili tijekom operacije izvršenoj nakon atentata na njega. Ugrađen je u krunu koju Gospa nosi u posebnim prigodama, među biserje i ostalo drago kamenje.

U listopadu 1945., nekoliko mjeseci poslije završetka Drugog svjetskog rata, župnik jedne berlinske župe organizirao je posjet hodočasničkog kipa Gospe Fatimske pojedinim glavnim gradovima zemalja Istočne Europe. Putovanje kipa započelo je 13. svibnja 1947., ali mu je zabranjen ulazak u komunističku zonu te je morao biti vraćen.

Godine 1978., ovo je hodočašće još jednom pokušano. Kip je putovao kroz Mađarsku, prošao kroz Čehoslovačku i ušao u Poljsku, zaustavljajući se u svetištu Gospe od Czestochowe. Osmog svibnja, uoči 33. obljetnice pakta koji je odsjekao istočni dio Berlina, kip je prošao blizu Željezne zavjese. Te iste godine, papa iz Istočne Europe pozvan je na Petrovu stolicu u Rimu.

Nekoliko godina kasnije, 9. studenog 1989., Berlinski zid, koji je od 1961. uzrokovao toliko smrti i uništenja, je

srušen. U svom pismu u siječnju 1990., blaženi Alvaro spomenuo je ove događaje:

Sve ima svoje vrijeme. Već možete vidjeti što se događa u zemljama Istočne Europe. Režimi koji su pokušali zatvoriti svoja željezna vrata Bogu, danas se izgleda otvaraju slobodi, a posljedično i evangelizirajućim djelovanjima. Ovo su događaji u kojima čovjek jasno može primjetiti Božju Providnost i majčinsku ljubav naše Majke, Djevice Marije. [6]

Četiri godine kasnije, 13. lipnja 1994., tijekom sastanka s Kolegijem kardinala u pripremi za veliki Jubilej 2000. Godine, Sveti Ivan Pavao II je rekao: *Osobno sam počeo na poseban način razumijevati poruku Gospe Fatimske. Prvi put, 13. svibnja 1981., u atentatu na Papu. Kasnije, krajem '80-ih, s padom komunizma u državama Sovjetskog bloka. Mislim da bi ovo*

trebalo svakome biti jasno. Vjerujemo da će nam Sveta Djevica, koja ide pred hodočasničkim Božjim narodom kroz povijest, pomoći prevladati poteškoće koje su čak i poslije 1989. veoma prisutne u europskim nacijama i na drugim kontinentima. [7]

Dana 13. kolovoza iste godine, Spomenik miru, koji se sastoji od komadića Berlinskog zida otkriven je pred Capelinhom. Prije toga je papi darovana krunica izrađena od malih komadića cementa iz tog zida. Krunica je zatim ostavljena u Svetištu kao spomen na te povijesne promjene u Istočnoj Europi.

Kasnije će Fatima ponovno biti poprištem važnih događaja. Dana 13. svibnja 2000. g., sv. Ivan Pavao II. proglasio je tamo Francisca i Jacintu blaženima te je obnovio svoju zahvalnost Gospi za njezinu zaštitu tijekom njegovog pontifikata. Na kraju te ceremonije, treća tajna koju

je Gospa objavila pastirskoj dječici tijekom ukazanja 13. srpnja 1917., objavljena je javnosti. Na inzistiranje biskupa Leirie, Sestra Lucija zapisala ju je u Tuyu, 3. siječnja 1944. g.:

S lijeva našoj Gospi i malo iznad, vidjeli smo Anđela s ognjenim mačem u lijevoj ruci; sjajeći, izbacivao je plamenove koji su izgledali kao da će zapaliti svijet; ali bi se gasili u dodiru s veličanstvom kojim je Gospa zračila prema njemu iz svoje desne ruke. Pokazujući svojom desnom rukom prema zemlji, Anđeo je snažnim glasom uzvikivao: „Pokora, pokora, pokora!“ I vidjeli smo u neizmjernom svjetlu koje jest Bog, nešto slično onome kako ljudi izgledaju kada prolaze pred zrcalom, Biskupa odjevenog u bijelo. Imali smo dojam da se radi o Svetom Ocu. Drugi biskupi, svećenici, redovnici i redovnice išli su uz strmu planinu, na vrhu koje je bio veliki Križ od grubo obrađenih trupaca hrastova drva s

korom. Prije nego što je tamo stigao, Sveti Otac je prošao kroz veliki grad napola razrušen, te gotovo drhtajući otežanim koracima, pogođen bolju i tugom, molio je za duše mrtvih tijela koje je susretao na svom putu; stigavši na vrh planine, dok je klečao pred podnožjem velikoga Križa, ubijen je od strane grupe vojnika koji su ispaljivali metke i strijele, a na isti način tamo su jedan za drugim umirali i ostali biskupi, svećenici, redovnici i redovnice, te vjernici laici različitih položaja i staleža. Ispod dviju ruku Križa, bila su dva Anđela, svaki sa kristalnom posudom u ruci u kojoj su skupljali krv Mučenika i njome prskali duše koje su išle prema Bogu. [8]

U teološkom komentaru koji je objavljen uz tekst, kardinal Ratzinger protumačio je lik Biskupa odjevenog u bijelo kao simbolički prikaz papa koji su vodili Crkvu u 20. stoljeću, razdoblju mučenika. I misleći na

Ivana Pavla II., primjetio je: *Kada je, nakon pokušanog atentata 13. svibnja 1981., Sveti Otac zatražio da mu se donese treći dio „tajne“, nije li bilo neizbježno da u njoj prepozna vlastitu sudbinu? Bio je veoma blizu smrti, te je i sam svoje preživljavanje opisao slijedećim riječima: „majčina je ruka ta koja je upravljala putanjom metka i u snažnim bolovima prouzrokovanih njime, Papa je stajao na pragu smrti“ (13. svibnja 1994.). To što je ovdje „majčina ruka“ preusmjerila sudbonosni metak samo dodatno pokazuje da ne postoji nepromjenjiva sudbina, da su vjera i molitva sile koje mogu utjecati na povijest, te da je u konačnici molitva moćnija od metaka i vjera snažnija od vojski. [9]*

Sestra Lucija umrla je u karmelićanskom samostanu 13. veljače, 2005. g., poslije dugotrajnog života posvećenog širenju poruke iz Fatime. Njezini posmrtni ostaci sada su u bazilici Svetišta pored onih

Francisca i Jacinte. Nekoliko tjedana kasnije, 2. travnja 2005.g., Gospodin je pozvao Ivana Pavla II. k sebi.

Fatima, altar do mundo, čest je izraz u Portugalu. Svi putevi svijeta sastaju se u Fatimi. Poput sv. Josemaríje, prvog hodočasnika u to svetište koji je uzdignut na čast oltara, mi također u svojim mislima odlazimo tamo pomoliti se Gospi. Biskup Javier Echevarría, tijekom jednog od svojih boravaka u Fatimi, poticao nas je da se stavimo pod majčinsku zaštitu Presvete Marije u svim okolnostima našega života:

Majko, kako je dobro biti blizu tebe! Kakav spokoj osjećamo u svojoj duši kada shvatimo da nas poznaješ, da nas razumiješ, da nam pomažeš, i da ćeš Bogu predstaviti sve naše potrebe mnogo bolje nego što bi bilo tko od nas mogao sam učiniti! Utječemo se tebi koja si Svemoguća Prošnja.

- [1]** Sveti Josemaría, Bilješke tijekom susreta, 10. svibnja 1967.
- [2]** Sv. Josemaría, Bilješke tijekom susreta, 4. studenog 1972.
- [3]** Blaženi Alvaro, Druženje s vjernicima Djela, 13. svibnja 1979.
- [4]** Bl. Alvaro, Druženje s vjernicima Djela, 15. studenog 1985.
- [5]** Sv. Ivan Pavao II., Posveta svijeta Bezgrješnom Srcu Marijinom, 13. svibnja 1982.
- [6]** Bl. Alvaro, Pastoralno pismo, 1. veljače 1994.
- [7]** Sv. Ivan Pavao II., Govor kardinalima tijekom 5. izvanrednog konzistorija, 13. lipnja 1994.
- [8]** Kongregacija za nauk vjere, *Poruka iz Fatime*, 26. lipnja 2000.
- [9]** *Isto.*

[10] Javier Echevarría, Homilija, 31. svibnja 1995.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/sveti-josemaria-i-gospa-
fatimska/](https://opusdei.org/hr-hr/article/sveti-josemaria-i-gospa-fatimska/) (4.04.2025.)